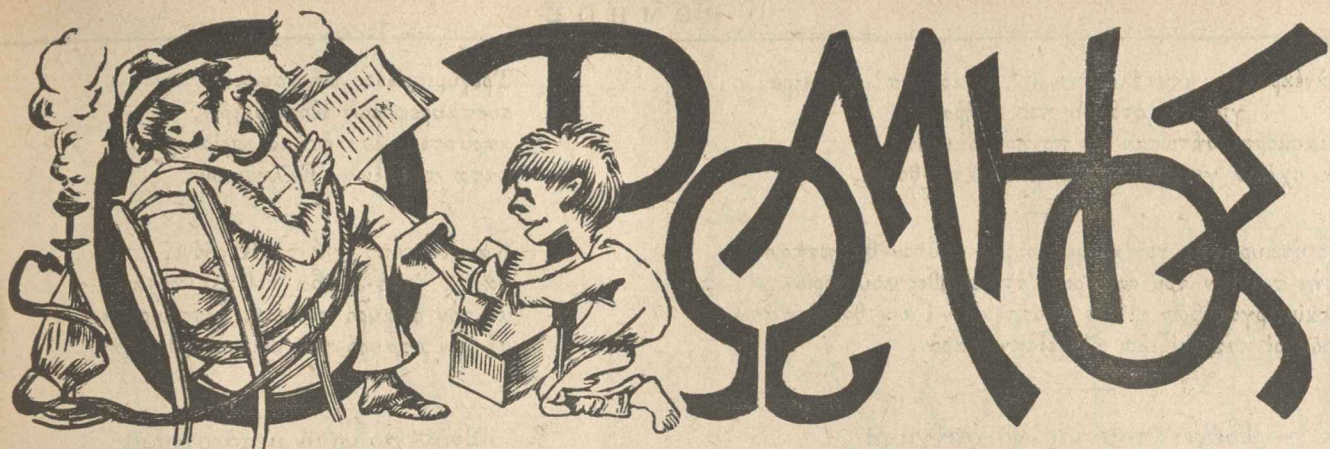

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

"Εκτη του Δεκεμβρίου και δεκάτη
και γεύματα μεγάλα 'στό Παλάτι.

Πούντος πεντακόσα, δύο και τριάντα,
και τούς δανειστάς μας έχομε για πάντα.

'Ο Βασιλεύς 'στών Θεωδωρή, που Μεγαλόσταυρο φορεί.

Κυπαρισένιο μου κορμί, ψηλόλιγνο κι' άθρό,
που τόσο πάνε κι' έρχονται και προσκυνούν έμπρός σου,
άφου του κράτους άλλαξες ως τώρα τον σταυρό
κι' έγώ σκοπεύω, Θεωδωρή, ν' αλλάξω τον σταυρό σου.

Και σήμερα, πιπίνι μου, που τά πενήντα κλείνω,
γι' αυτά μου τά γενέθλια τά τρισευτυχισμένα
κι' είς σέ τον Μεγαλόσταυρο φως φανερά τον δίνω
και βάλε τον 'στό στήθος σου να λάμπης σάν κι' έμένα.

Κι' άφου δέν έχει σήμερα μηδέν σταυρούς τό κράτος
κι' ούτε μεγάλους και μικρούς δέν έκοψαν έσχάτως,
γι' αυτό κι' έγώ, μωρό μου,
σου δίνω τον σταυρό μου,
για να τον έχης κορυφήν των άλλων μεγαλείων
κι' άνάμνησιν παντοτεινήν αυτών των γενεθλίων.

"Εχω μεράκι, Θεόδωρε, για σένα περισσό,
και πιο καλά χωρίς σταυρούς ό Βασιλεύς να μείνη
παρά τό φιώρε της Αύλης, ή τζόγια, τό χρυσό,
που φέγγει 'στό Ρωμαϊκό σάν άσβεστο λουμίνι.

"Ελα, χρυσό μου, φόρα τον κι' έμπρός μου ντούρος μείνε
και λέγε ατούτος είναι
ό καταστράψας άλλοτε είς Βασιλέως θώρακα
και βγάλετε τον κόρακα.»

Αυτός ό Μεγαλόσταυρος τον κόσμο θά ζουρλάνη,
θα σου πηγαίνει τρέλλα,
κι' άν ή κορδέλα του μικρή σου πέφτη, Δειληγιάννη,
τράβα και σύ κορδέλα.

Πάρτον και τά γενέθλια για πάντα να θυμάσαι,
με τούτον να σηκώνεσαι, με τούτον να κοιμάσαι,
νίκας λαμπράς δωρούμενος καθ' όλων των βαρβάρων
και των έχθρών των γλάρων,
και σφον δια του σταυρού φυλάττων θαρραλέως
και τό πολίτευμα τό σόν και τό του Βασιλέως.

Είπεν αυτά 'στών Θεωδωρή με τόσας διαγυσεις
κι' αυτός ξεπαρδαλώθηκε από τās υπεκλίσεις,
και με πολλήν συγκίνησης έσίμωσε κοντά του
λάμπων έκ παραστήμων,
και τον σταυρόν έσήκωσε του Μεγαλειοτάτου
σάν Κυρηναϊός Σίμων.

Κι' άνέκραξε : «τετέλεσται κι' άς έορτάσ' ή σπεΐρα
για τον σταυρό που 'πήρα,
και διασκορπισθήτωσαν τά πονηρά δαιμόνια
όποσα σχέδια γεννούν κρυφά και καταχθόνια.

«Τους σταυρωτάς του κόμματος με τούτον θα πατάσω,
και την ταινίαν του σταυρού 'στό στήθος μου φορών
την λαίμαργον των φίλων μου τ α ν ι α ν θά χορτάσω,
που φώς οι κακοροΐζικοι δέν είδαν ήλαρόν.

Τρέχει ντουνιιάς νά συγχαρή
τόν Σταυροφόρο Θεοδωρή.

Πώ ! πώ ! παπά, πώ ! πώ ! λιλιά,
πώ ! πώ ! σταυρός του Βασιληά !
Έμπρός είς τον καθρέφτη σου με τούτον καμαρώσου,
'στό παραθύρι πρόβαλε μαζί με τον σταυρό σου,
έβγα και 'στον περίπατο στραβούς ν' άποστραβώσης
και κόσμο νά θαμβώσης.

Κυττάτε τον φωστήρα σας, Κορδονικοί φωστήρες...
βγάλε μας λόγο, Θεοδωρή, με τον σταυρό που 'πήρες,
δός μας νά τον κυττάξωμε, δός μας νά τον φιλήσωμε,
κι' έμεις μ' αυτόν τό στήθος μας για χάξι νά στολίσωμε.

*Άσε μας, Μεγαλόσταυρε, νά κάτσωμε κοντά σου
και 'μίλα μας με τό σταυρό, βασιλική 'στή γλάστρα,
λάμπουν άστέρια πίσω σου, άστέρια κι' έμπροστά σου,
κι' είς όλους τώρα φλίνεσαι σαν ούρανό με τ' άστρα.

Πώς σου συνέθη, Θεοδωρή,
κι' έπήρες τό παράσημο,
και κάνεις τώρα τον βχού
με Σταυροφόρου στάσιμο ;

Μά τί σταυρός άληθινά !...
πέφτουν τά σάλια καθεός,
κι' άμέσως πέρνει τά βουνά
κάθε λογής μηδαμινός.

Θά σκάση κι' ό Σαλίσβουρύ
για τον σταυρό του Θεοδωρή,
θά φουρκιστή κι' εκείνος
ό Κρίσπης ό Κρισπίνος.

Κι' ένας που τρέχει πρό κκυρού
έξω 'στά ξένα κουτουρού,
'στό πείσμ' αυτού του Βασιληά
θά κρεμαστή σε μιάν 'Εληά,
και την ταινία του σταυρού
θά βάλη 'στον λαιμό θηλειά.

*Όλους τους 'πήρε μαυρίλας μπόρα,
κι' ό Θεωράκης άσπρος μας κρινός
με τον σταυρό του προβαίνει τώρα
σαν Σταυροφόρος Βιλλαρδουίνος.

Τριγυρισμένος από σωρείαν
συσταυροφόρων Κορδονικών,
κηρύττει νέαν σταυροφορίαν
κατά ταμείων 'Ελληνικών.

Κάνετε τόπο για τό Κορδόνι,
βάρδα 'στό διάβα του Δεληγιάννη...
με τον σταυρό του μάς ξεσταυρώνει,
με τον σταυρό του κοιλιείς θά γιάνη.

'Στόν Θεοδωρή μετά στολής
προσέρχεται κι' ό Φασουλής.

Φ. — Σταυραετέ μου Θεοδωρή, για σένα παίζουν λύραι
και μές 'στ' άρχοντικό μου,
κι' άφου τον Μεγαλόσταυρο του Βασιληά μας 'πήρες,
πάρε και τον 'δικό μου.

Είμαι μικρός, πλην δέξου τον με πᾶσαν προθυμίαν,
χρῆσιν αυτού μηδέποτε δέν έκαμα καμμίαν,
και τώρα 'άμεταχείριστον άπ' όλους κι' από 'μένα
μετά των άλλων κάρφωστον 'στά στήθη τά παρθένα.

Πάρε κι' αυτόν εκ περισσού με τους Μεγαλόσταυρους
γιατί μάς φέρνεις έμετούς με την πολλή μπουνάτσα,
κι' ούτε χαρτιά δέν βλέπομε με Γεωργίους Σταύρους
και πάει τώρ' άχνίζοντας ή κάθε μας συχνάτσα.

Πάρτον γιατί καμαρωτός με ρεδιγκότα βγαίνεις,
και πάλι για τον τόπο
της σκάλας της 'Υπουργικαίς άνεδοκατεβαίνεις
και κάνεις τόσο κόπο.

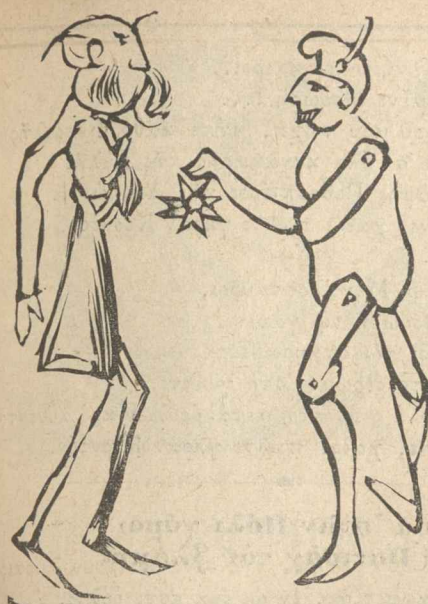
Πάρτον γιατί δέν σουμειναν 'στην κεφαλή μαλλιά,
πάρτον γιατ' είσαι πιό 'ψηλός κι' από τον Βασιληά,
πάρτον γιατί σαν κι' άλλοτε δέν πίνεις την σουμάδα,
πάρτον γιατί Κορδόναρος καλείσαι και Κορδόνα,
κι' ίσως κι' όρθος κορδόνεσαι σαν της Λαμπρής λαμπάδα,
και 'στό Παλάτι στέκεσαι σαν μαρμαροκολώνα.

Πάρτον γιατί σε βλέπομε του Βασιληά κολλήγα
κι' ένφ' 'μπορείς νά λές πολλά μάς διμυλές όλίγα,
πάρτον γιατί δέν χάνεσαι ποτέ σου για κουβέντα,
πάρτον γιατ' είσαι μάστορης 'στά ψευτοκοπιμένα.

Πάρτον γιατί δέν έκοψες και τ' άλλο σου τό χέρι
με μάχαιραν έγχώριον,
πάρτον γιατί 'στην Κηφισιά τραβάς τό καλοκαίρι
και κοπανάς τον Βόρειον.

Πάρτον γιατί της άσπρας σου κτενίζεις φαβορίταις,
πάρτον γιατί της Κηφισιάς μαδάς της μαργαρίταις,
πάρτον γιατί σαν κυβερνάς ξεχάνεις κάθε γρίνα,
πάρτον γιατί 'στό λύγισμα περνάς και μπαλαρίνα.

Πάρτον γιατί ζηλεύοντας τον Λόρδο κανονίση
παιζογελάς τους δανειστάς με την διπλωματία,

*Οκαρχηγός Φασουλής, που σαν χαζός γελά,
και τον 'δικό του τον σταυρό 'στον Θεοδωρή κολλά.

κι' είπες 'στον 'Αγγελόπουλο νά γραφή πώς συμφέρι
πεντάλφας νά τους δίνωμε για μία πενταετία,
πάρτον γιατί ξεντρόπιαστοι γελοῦμε 'στό πλευρό σου
κι' όποιος παράδες μάς ζητεί του λέμε... τό σταυρό σου.

Πάρτον γιατί διώρισες παμπόλλους 'Ημετέρους,
ένφ' 'μπορείς σαν θέλης
νά διορίσης αθώρει πολύ περισσοτέρους
εκ της πυκνής άγέλης.

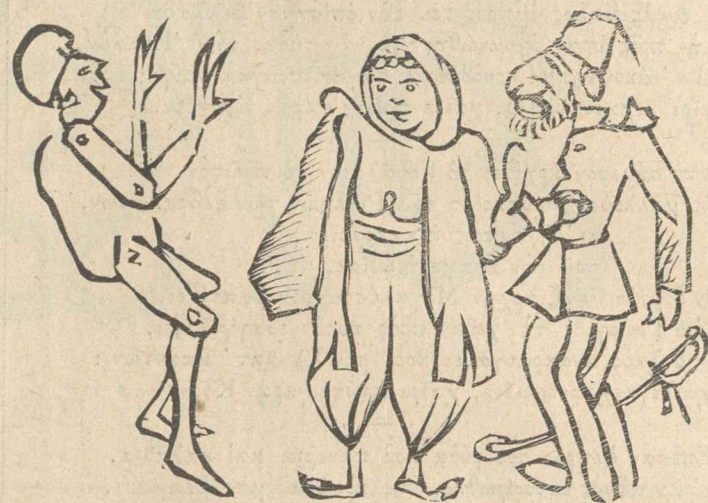
Πάρτον γιατί ξεφύτρωσες και φίλος του Καλίφη,
που κατ' αυτές παντρεύτηκε με μιάν Χανούμ βαρβάτη,
κι' ίσως για δώρον άπ' εκεί νά σουλήθη καμμιά νύφη
κι' ό Βασιληάς νά σ' έρωτά που 'βρήκες τό κομμάτι.

Πάρτον γιατί τους Τσουσηδες έξ ύψους θεωρείς
με τσην περιφρόνησιν, και μάς πληροφορείς
πώς πωθενά δέν 'μάτωσε Χριστιανού ρουθούνι
προς ήσυχίαν καθεός σαλιάρη πατριώτου,
πάρτον γιατί και της Βουλής 'σουφρώθη τό κουδούνι
κι' άλλο καινούριο 'πήραμε καλλίτερον του πρώτου.

Πάρτον γιατί τά 'σάστισαν κι' οι ξένοι κι' οι 'δικοί σου
με την πολιτική σου.
'Στους Τούρκους Καρ-Θεωδωρή, 'στους Φράγκους Δεληγιάν-
κρατείς 'ψηλά την μύτη, [νης,
κι' από τά γένερα, Θεώδωρε, πότε τον Πάππα πιάνεις
και πότε τον Προφήτη.

Πάρτον γιατί με τον Σκουζέ τά πάτε μιάν χαρά
και τρώς μές 'στά σαλόνια του,
κι' αυτός της φαβορίταις σου χαϊδεύει τρυφερά
και σύ τά μπαρμπετόνια του.

Πάρτον γιατί μηνύματα κι' ή Καλαμάτα στέλλει
πώς φόρους δέν πληρώνει,
κι' εκείνη τώρα τσαμπουνά πώς έργα μόνον θέλει
κι' ανάθει και κορώνει,

*Ο Πατισάχ παντρεύτηκε με μιάν Χανούμ κοκέτα
κι' ό Φασουλής του φώναζε «όρσε γαμπρέ κουφέτα»

μά σύ με βλέμμα πύρινον προς ταύτην άτενίζεις
και ποία σύ, την έρωτάς, που μ' έργα με σκοτίζεις ;

Πάρτον γιατί κατηνύσες πολλών παροξυσμούς,
πάρτον γιατί μάς 'φούσκωσες με πατριωτισμούς.
Πάρτον κι' άς γίνη, Θεώδωρε, καθένας όρισμός σου,
πάρτον γιατί τους φωνασκούς τους 'πήραμε φαλάγγι,
και μές 'στό ξυδι βάλαμε τον πατριωτισμό σου
για νά τον χαψώμε τουρσί 'στην πρώτη μας ανάγκη.

Πάρε και τούτον τον σταυρο και 'στό Παλάτι σύρε,
του Παλατιού καμάρι,
κι' εκείνος με τά κέρατα θαρρώ πώς μάς έπήρε
κι' άκόμη θά μάς πάρη.

Πάρτον γιατί κι' έγώ ποθώ νά σε σταυροστολίσω,
κι' άν δέν τον καταδέχεται τον ξαναπέρνω πίσω,
κι' όφόμεθα, Θεώδωρε, 'στού Παλατιού τον μάλο,
που τον άφόρετο σταυρό 'στό πείσμα σου θά βάλω.

Κι' ό Περικλέτης θβάνει
ταχύς 'στον Δεληγιάννη.

Π. — Δέν μου λές, κυρ Θεωδωράκη, τείνει τούτο τό κακό,
που γινε για του σταυρού σου τό μεγάλο ξαφνικό ;
όπου πάω και καθίσω, Κορδονίδη σταυρωμένο,
χίλις όπό για σένα λένε,
κι' αλαλάζουν μετά γούσπων και πατάγων και βροντών
«χαΐρε κεχαριτωμένο, χαΐρε πρώτε γκράν Κορντόν.»

'Στό Παλάτι σαν έπήγες γούσου σουπέ τό χρυσό σου
κι' έμεινες με τό γελέκο και με τό 'ποκάμισό σου,
και σου 'πέρασ' εκεί πέρα
τον λαμπρότερον άστέρα,
και κατόπιν σουπέ ντύσου και σου 'ζήτησε παρντόν...
χαΐρε κεχαριτωμένο, χαΐρε πρώτε γκράν Κορντόν.

Κι' ἂν ἐμπρός 'στὸν Βασιλέα μὲ δειλίαν ἐξεδύθη
πλὴν τὴν ἀφθιτον τὴν δόξαν τοῦ σταυροῦ περιεβλήθη,
κι' ἂν ἐξέβαλες ἐμπρός του τὴν ἐπίσημον βελλάδα
πλὴν πρὸς ὦραν ἐγυμνώθης γιὰ νὰ ντύσης τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ν' ἀκούσης μὲ κουδούναις τάγκα τούγκα ντίγκι ντόν
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ κεφάλαιον τὸ πρῶτον
τῆς μελλούσης σωτηρίας τῶν Ρωμῶν τῶν ξεβρακώτων,
κι' ἡ πατρίς ἡ κακομοῖρα,
ποῦ τὴν ἔφαγε ἡ ψεῖρα,
τὸν ξιφήρη Ταξιάρχην Μεγαλόσταυρον βαπτίζει,
κι' ὁ Γεώργιος τὴν χάριν πρὸς αὐτὸν εὐαγγελίζει,
κι' ὁ λαὸς ἀνακραυγάζει πρὸς τὸν Ἀνακτ' ἀπαντῶν :
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.»

Ἐπесαν ἐμπρός σου ρόδα καὶ πανέρια καὶ καλάρια,
κι' ἂν ἀξίως ἐσταυρώθης, τῆς κορώνας μας βλαμάκι,
ὅμως ἄλλοι θὰ φορέσουν τοὺς στεφάνους μὲ τάγκαθια
καὶ θὰ πιοῦνε τοῦ σταυροῦ σου τὴν χολή καὶ τὸ φαρμάκι,
πλὴν κι' ἐγὼ σὲ ραίνω ρόδα κι' εὐωδίας λεβαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Ἐστὸν σταυρὸν κατηλωμένος τὸ γλυκύ σου τεῖνε βλέμμα
κι' ἄφες, λέγε πρὸς τὸ Στέμμα,
τοῖς ἐχθροῖς μου κι' ἀντιπάλοις, κι' ὁ καθὲς ἄς λοιδωρῇ,
οὐ γὰρ οἶδασι τί πράττουν τὰ συνάφια τῶν ἐχθρῶν σου ...
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω καὶ δοξάζω, Θεοδωρῇ,
τὸν μέγαν καὶ σωτῆρα καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν σου,
κι' ἐκφωνῶ μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἱεροφαντῶν :
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.»

Καθωδήγησες πρὸς ὄρμον ὀλβιότητος χρυσῆς
τὴν σκαφίδα τὴν σαθράν,
ὅπως δὲ σταυρὸν χαράξας ὁ μέγας Μωϋσῆς
ἔταμε τὴν Ἐρυθράν,
ἔταμες καὶ σὺ τὴν γλῶσσαν συρφετοῦ συκοφαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Ἐσταυρώθης, Θεοδωράκη, δι' ἡμᾶς τοὺς ψειρισμένους,
τοὺς ἀνθρώπους τῆς πεντάρας, τῆς μαρίδας καὶ τῆς γόπας,
διεσάλπιζε δ' ἡ Φῆμη τὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους
ἀνά παῖσαν τὴν Ἑλλάδα κι' ἀνά πάσας τὰς Εὐρώπας,
κι' ἐκαρφώθη κι' ἡ σημαία εἰς περιβλεπτόν κοντόν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν...

Κατησχύνθη κάθε μόρτης
κι' ἡ σεπτὴ σου μήτηρ Γόρτυς
ὦ γλυκύ μου τέκνον, λέγει, καὶ γλυκύτατόν μου ἔαρ,
ποῦ ποτὲ δὲν βρίσκεαι πάτον εἰς Ἀρχῆς ἀπάτου φρέαρ,
κι' ἀπὸ μὲ στεφάνους δέξου ἐκ λαχάνων προφαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Ἐπεφάνης σταυρωμένος καὶ γλυκύτατος μαριόλος
κι' ἐκελεύουν τὸν σταυρὸν σου τοῦ σπητιοῦ σου παπαγάλου,
κι' ἔλαμψε κι' ἡ Κορδονάρη κι' ὁ γιγλὸς κι' ὁ κόσμος ὅλος
καθὼς τότε ποῦ φανῆκαν Χιωτοπούλας ἀστραγάλοι
κάτω 'στὸ γιγλὸ, κοντή,
νεραντζούλα φουντωτή,
πλὴν κι' ἐγὼ μεθ' ὅλων ψάλλω τῶν ψηλῶν καὶ τῶν κοντῶν:
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.»

Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί,
σταυρωμένε Θεοδωρῇ !...

Μήτ' ἐγὼ 'στὸν νοῦ μου τῶχα, μήτε κάθε Φασουλῆς
πῶς θὰ γίνη μέσα σ' ὅλα κανακάρης τῆς Αἰλῆς
ὁ ποτὲ κοκκινισκούφης Ροβεσπιέρος καὶ Δαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Δόξα τῷ Μεγαλόσταυρῷ,
δόξα Θεοδωρῇ τῷ γαύρῳ,
δόξα σοι τῷ σταυρωθέντι
κι' ἄς τὸ ρίξωμε 'στὸ γλέντι,
κι' εἴπωμεν Ἐλ λ ἄς ἀνέστη μετὰ δούλων κι' αὐθεντῶν
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκράν Κορντόν.

Μέδα 'στὴν Πόλι γάμοι τοῦ Πατισάχ τοῦ βλάμη.

Ὁ Πατισάχ ὁ καφετζῆς, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος,
μὲ κρινοδάκτυλη Χανούμ, ἐπῆρε γιὰ Ρεβέκκα,
κι' εἶπαν γι' αὐτὸν τὸν νειόγαμπρο κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος
ἀδὲν βλέπει τὴν κατάντιχ του, μὰ θέλει καὶ γυναῖκα...

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ ρέκτης Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος ὁ πάνυ,
ποῦ δεκαπέντε μόνος του ἀρχαιολόγους κάνει,
πρῶτος διαμαρτύρεται περιφραδῆς κι' ἐντόνως
κατὰ τῶν διορθώσεων αὐτῶν τοῦ Παρθενῶνος,
προτείνει δὲ 'στὸ νέον του περιφανὲς βιβλίον
νὰ μείνῃ 'στὸ παρθένον του καὶ πρῶτον μεγαλεῖον,
καὶ συνιστᾷ διόρθωσιν 'στὰ τωρινὰ μας χάλια
μόνον γιὰ τ' ἀδιόρθωτα Ρωμαῖκα κεφάλια.

Ἀνατολή, ἐφημερίς σπουδαία ποῦ σημαίνει
κι' ἀπὸ σπουδαῖα πρόσωπα πολλὰ συντασσόμενη,
μὲ φρόνημ' ἀνεξάρτητον ἀπὸ πολιτικὴν
ἐπτάστηλος ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν,

Ὁ τῆς Ἑστίας κυβερνῶν τὸ Βιβλιοπωλεῖον
καὶ πρὸς ἐκδόσεις ἐκδοτὸς μοναδικῶν βιβλίων,
ἐξέδωκεν Ἑλ λ η ν ι κ ὠ ν Δ ι η γ η μ ἄ τ ω ν τόμον,
ἐνθα τὰ διηγήματα λογίων προσφιλῶν,
ὅσοι πλατὺν ἐχάραξαν 'στὰ γράμματά μας δρόμον
ἀφίνοντες τῆς ρυπαρᾶς ρουτίνας τὸν πηλόν.
Αὐτὸς ὁ τόμος ὅσας, μπαξές καὶ περιβόλι,
ἔχει καὶ τὰς εἰκόνας τῶν κι' εἶναι καδράκια ὅλοι.

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸ λιμοκοντοράκι
«ποῦ ράβεις, τὸν ῥῶτησε, καὶ γίνεσαι καδράκι;»
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : καὶ μ' ἐρωτᾷς, κυνώπα;
χίλιας φορὰς σοῦ τῶπα
πῶς 'στὸν κυρ Γιάννη νύνομαι, 'στὸν μάστορ' Αἰδονόπουλῳ
γι' αὐτό, μωρέ, σοῦ φαίνομαι τῆς μᾶδας ἀρχοντόπουλο,
μὲ κόβουν τὰ φαλλίδια του, μὲ ράβουν τὰ βελόνια του,
καὶ σὺ, κακομοῖρα,
νὰ 'δῃς 'στὰ καταφώτιστα καὶ θαυμαστά σαλόνια του
ἐφετεινὸ κασμίρι,
καὶ χονδρεῖκα καὶ ψιλὰ στολίσματα καὶ λούσα,
ποῦ νὰ τὰ ψάλλῃ δὲν ἔχει καμμιὰ τῆς μᾶδας Μούσα,
καὶ σάλπισε τὴν τεγγὴν του κι' ἔως 'στὰ τετραπέριτα
ἀφ' οὗ τῆς μᾶδας τῶδενα κάνει, κι' ἐμᾶς τὰ τέρατα.

Τὴ λαμπρὸν Πιλοπωλεῖον Ρακιντζῆ τε καὶ Ζαργάνη
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου ἀριθμὸς δεκαεννέα...
τί πολὺ λισιβερίσι, τί φιγοῦρα ποῦ τὴν κάνει,
τί στολίδια, τί καπέλα πολυποικίλα καὶ νέα,
ἑμπα κι' ἔβγα κάθε τόσο, δὲν προφταίνει 'στῆς δουλειᾶς,
μόνο μὲ καπέλα τέτοια δὲν φοβάσαι καπελῆαις.